

та на републиката презъ времето на упадъка дори до нейния край. Отъ тогазъ Иречекъ обнародва въ Ягичовия Архивъ многобройни критики върху издания на грамоти и лѣтописи, както и върху исторически монографии; много отъ тѣзи критики образуватъ цѣли студии, за които е употрѣбенъ и ръкописенъ материалъ.

Иречекъ не забравяше и популяризирането на науката. Въ Отовия „Slovník Naučný“ отъ 1888 г. издаде цѣла редица ориентачни статии върху историята на балканскитѣ земи (погълъми сж: Албания, Босна, Бѣлгария, Черна Гора, Далмация, Дубровникъ, Херцеговина, Хърватско, иллирци, Македония и т. н.). Той стана сътрудникъ и на Брокхаузовата енциклопедия. Въ „Osvěta“ отъ него излѣзоха не само пѣтописни драски, като за Санъ-Маринската република (1889) и за Далмация (Стонъ и Мльетъ 1891), ала и трудове върху съвременни политически въпроси, за Цариградскитѣ проливи (1892), преди организацията на чешката академия за ученитѣ академии въобщо (1889), рецензии и известия за книги.

Стоянieto на Иречека въ Прага взе на пръвъ погледъ неочакванъ край. Министерството на просвѣщението му даде отпускъ за презъ цѣлото лѣто на 1890 г. за архивни изследвания въ Италия и Далмация. Безъ да гледа на този свършенъ фактъ, професорскитѣ съветъ го избра за деканъ презъ 1889—1890 г. Къмъ края на зимния семестъръ обаче стана спрѣчкване за нѣкаква си дребна университетска демонстрация. Проф. Иречекъ си подаде оставката отъ деканството и въ съгласие съ министерството замина за югъ. Създаденото положение не можа вече да се поправи. Пражаниитѣ не направиха и най-малка постѣпка, за да задържатъ своя съотечественикъ въ Прага. Изглеждаше, че тѣ по-скоро съ нетърпение очакваха заминаването му. Неговото мѣсто остана незаето, защото пражската му катедра бѣше само „ad personam“ и можеше лесно да се остави на заденъ планъ.

Въ Виена наследникъ на Миклошича стана на 1886 г. В. Ягичъ, до тогава професоръ по славянскитѣ езици въ Петербургъ, а преди туй въ Берлинъ. Той основа семинаръ за славянска филология съ богата библиотека и гледаше да прокара въ университета още единъ славистъ. Професорското тѣло реши да се повика историкъ, съ което, макаръ че прѣко за туй да не е решавано, се поднови нѣкогашната катедра на Коллара. За откритото мѣсто биде поканенъ К. Иречекъ. Названието на професурата гласѣше за „славянска филология и старини“, ала въ подробности на новоповикания професоръ биде възложено да предава история на славянитѣ и тѣхнитѣ съседи. К. Иречекъ зае своето мѣсто на 1 априлий 1893 г. Слушателитѣ му бѣха повечето южни славяни, за това въ своитѣ лекции и упражненія той обръщаше внимание преди всичко на балканскитѣ земи. Отъ 1898 г. Иречекъ стана редо-